

Joels Bog og den laodikeiske syvendedags adventistkirke - Nummer enogfyrre

Jeff Pippenger

2026-02-05

Nummer enogfyrre

Tredje Mosebog, kapitel treogtyve, fremstiller forårs- og efterårshøjtiderne, og fremstillingen af højtiderne er guddommeligt dybsindig i sin struktur og i den fuldkomne overensstemmelse mellem begyndelses- og afslutningsstrukturerne inden for den overordnede struktur. Forårshøjtiderne og efterårshøjtiderne svarer til hinanden. Kapitlet vidner igen og igen om Palmoni, den vidunderlige tæller. Kapitlet knytter på sikker og vidunderlig vis forbindelse til endetidens budskab om de hundrede fireogfyrre tusind.

Tallet »23« repræsenterer soningen, som er foreningen af guddommelighed og menneskelighed. Navnet Tredje Mosebog repræsenterer de hundrede fireogfyrre tusindes præsteskab, for alle profeterne taler om de sidste dage, og de sidste dages præster er dem, som Peter identificerer som et helligt præsteskab. Peters hellige præsteskab er de vise, som forstår den tiltagende kundskab, der frembringer budskabet om Midnatsråbet. De tåbelige, eller de ugudelige, som Daniel identificerer dem, forkaster den tiltagende kundskab, og Hoseas oplyser os om, at de af denne grund forkastes som præster.

Mit folk går til grunde af mangel på kundskab; fordi du har forkastet kundskaben, vil også jeg forkaste dig, så du ikke skal være præst for mig. Da du har glemt din Guds lov, vil også jeg glemme dine børn. Jo mere de voksede i tal, desto mere syndede de imod mig; derfor vil jeg forvandle deres herlighed til skam. Hoseas 4:6, 7.

Efraims drukkenbolte, som Esajas også kalder "herlighedens krone", får deres herlighed vendt til "skam". Hoseas identificerer specifikt, at de, som forkaster kundskabens tilvækst i de sidste dage, er den laodikæiske Syvendedags Adventistkirke, for han nedskrev: "Mit folk." Hans folk vil blive forkastet som præster, og det sker i den sidste og fjerde slægtled, for Han skal glemme deres børn, og børn repræsenterer den sidste generation.

Forsoning

Titlen på „Leviticus 23“ betyder „præsteskabets forsoning for de hundrede og fireogfyrre tusinde“. Denne sandhed kan udledes alene af bogens navn i forbindelse med kapitelnummeret. Den forsoning, som Tredje Mosebog treogtyve omhandler, betyder „at-one-ment“ og identificerer foreningen af guddommelighed og menneskelighed. Denne forening fremstilles ved en mangfoldighed af symboler i Guds Ord, hvoraf ét er, at det menneskelige tempel skal forenes med det guddommelige tempel.

Det menneskelige tempel har en struktur af „23“ mandlige og „23“ kvindelige kromosomer. Peter identificerer præstekabet på de et hundrede og fireogfyrre tusind som et „åndeligt hus“. Disse

kromosomer forenes, ligesom en mand og en kvinde gør, og hvad Gud har sammenføjet, må intet menneske adskille. Ægteskabet er endnu et symbol på forsoningen. Tredje Mosebog „23“ betyder foreningen af den himmelske ypperstepræsts tempel med præsternes tempel, som er de et hundrede og fireogfyre tusind.

Toogtyve verse

Forårshøjtiderne i Tredje Mosebog treogtyve er fremstillet i kapitlets første toogtyve vers, og efterårshøjtiderne er fremstillet i kapitlets sidste toogtyve vers. Det sidste vers er vers fireogfyre, et symbol på 1844, da den antitypiske forsoningsdag begyndte på den tiende dag i den syvende måned, til opfyldelse af Tredje Mosebog treogtyve. Kapitel treogtyve er inddelt i to perioder på toogtyve vers; begge perioder på toogtyve vers er logisk forbundne ved, at de er højtider, men også logisk adskilte ved Kristi tjeneste i forgården og det hellige, repræsenteret ved foråret, og Hans tjeneste i Det Allerhelligste, repræsenteret ved efteråret.

22

Både forårs- og efterårshøjtiderne er repræsenteret ved toogtyve vers, og versene stemmer overens med vidnesbyrdet fra det hebraiske alfabet, som består af „22“ bogstaver. „22“ er en tiendedel af „220“, hvilket er et symbol på foreningen af guddommelighed og menneskelighed. „220“ repræsenterer begyndelsen både på de 2.520 år med Judas adspredelse og på de 2.300 år indtil Forsoningsdagen. Udgangspunktet for de 2.520 var 677 f.Kr., og udgangspunktet for de 2.300 var 457 f.Kr., hvilket således identificerer to hundrede og tyve år som forbindelsen mellem profetien om nedtrampningen af Guds hær og profetien om nedtrampningen af Guds helligdom. Begge disse profetier endte ved den modbilledlige Forsoningsdags ankomst den 22. oktober 1844.

På den dato begyndte Kristi værk med at sammenføje det menneskelige tempel med det guddommelige tempel, og på den tid blev både Habakkuk 2:20 og Johannes 2:20 opfyldt. Habakkuk identificerede, at det Guddommelige da var i Det Allerhelligste, og Johannes nedtegnede, at det milleritiske tempel, som ved tro skulle gå ind i dette Allerhelligste, havde fuldendt den seksogfyreårige periode, som markerede opførelsen af det milleritiske menneskelige tempel fra 1798 til 1844. Historien om „46“ år, bestående af „23“ og „23“, fremstilles ved William Millers værk, som først begyndte at fremlægge budskabet om den historie i 1831, „220“ år efter udgivelsen af King James Bible. Det Guddommelige Ord, udgivet i 1611, blev sammenføjet med et menneskeligt sendebud „220“ år senere i 1831. Både forårs- og efterårshøjtiderne repræsenteres ved „22“ vers.

Toogtyve vers på to linjer om det samme emne kræver profetisk, at de første toogtyve vers lægges hen over de næste toogtyve vers. Ved at bringe de to linjer i overensstemmelse på denne måde sammenføjer man forgårdens og det hellige steds tjeneste, repræsenteret i forårshøjtiderne, med Kristi gerning i Det Allerhelligste. På dette profetiske plan repræsenterer det sammenføjningen af to templer, hvilket illustrerer Kristi forsoningsværk.

Når vers et til og med toogtyve sættes i sammenhæng med vers treogtyve til og med fireogfyre, etableres en profetisk linje, som bevidnes af det hebraiske alfabets toogtyve bogstaver og af den

symbolik, der repræsenteres ved tallet »22«, samt af den symbolik, der repræsenteres ved højtiderne, ledsaget af disse højtiders opfyldelse i den hellige historie.

Begyndelsen på forårshøjtiderne identificerer først sabbatten på den syvende dag, og afslutningen på efterårshøjtiderne identificerer sabbatten i det syvende år. Kristus, som Alfa og Omega, placerede sabbatten ved begyndelsen og afslutningen af de to vidner af „22“ i præstedømmets linje for de hundrede og fireogfyrre tusinde.

Den syvendedags sabbat var det særlige lys ved begyndelsen af den modbilledlige Forsoningsdag i 1844, og den syvendeårs sabbat er lyset ved enden. Den syvendedags sabbat var også den første hellige sammenkomst i Tredje Mosebog „23“, ligesom den syvendeårs sabbat er den sidste hellige sammenkomst i kapitlet. Sabbatten er alfa og omega for præstens linje i kapitel „23“. Den første, og syvendedags sabbat er alfa for de hundrede fireogfyrre tusindes præstedømme, og den sidste, og syvendeårs sabbat er omega for de hundrede fireogfyrre tusindes præstedømme.

„De, som har samfund med Gud, vandrer i Retfærdighedens Sols lys. De vanærer ikke deres Genløser ved at fordærve deres vej for Gud. Himmelsk lys skinner over dem. Idet de nærmer sig afslutningen på denne jords historie, tiltager deres kundskab om Kristus og om de profetier, der angår ham, i høj grad. De har uendelig værdi i Guds øjne; for de er i enhed med hans Søn. For dem er Guds ord af overvældende skønhed og yndighed. De ser dets betydning. Sandheden åbenbares for dem. Læren om inkarnationen omgives af et blidt stråleglans. De ser, at Skriften er nøglen, som oplukker alle mysterier og løser alle vanskeligheder. De, som har været uvillige til at modtage lyset og vandre i lyset, vil være ude af stand til at forstå gudsfrygtens mysterium, men de, som ikke har tøvet med at tage korset op og følge Jesus, vil se lys i Guds lys.“ The Southern Watchman, 4. april 1905.

Her, »nær ved afslutningen af denne jords historie«, ved enden af den modbilledlige forsoningsdag, er »læren om inkarnationen« omgærdet af en »blid« glans, således som læren om sabbatten på den syvende dag var det ved begyndelsen af den modbilledlige forsoningsdag.

„Jesus løftede låget af arken, og jeg så stentavlerne, hvorpå De Ti Bud var skrevet. Jeg blev grebet af undren, da jeg så det fjerde bud i selve midten af de ti forskrifter, omgivet af en blid glorie af lys. Englen sagde: ‘Det er det eneste af de ti, som angiver den levende Gud, der skabte himlene og jorden og alt, hvad der er deri. Da jordens grundvolde blev lagt, da blev også sabbattens grundvold lagt.’“ Testimonies, bind 1, 75.

Den syvendedagssabbat, som er et „grundlag“, indleder Tredje Mosebog „23“, og syvårssabbatten afslutter præsternes vidnesbyrd, sådan som det er fremstillet ved forårs- og efterårshøjtiderne. Syvårssabbatten repræsenterer templet, som er bygget på grundlaget. Syvårssabbatten ved enden er repræsenteret ved de 2.520, ligesom syvendedagssabbatten er repræsenteret ved de 2.300. Syvårssabbatten repræsenterer „inkarnationens lære“. Syvendedagssabbatten er Skaberens tegn, og syvårssabbatten er tegnet på guddommelighed forenet med menneskelighed.

At bringe linjerne på linje

Når vi sammenholder forårshøjtiderne med efterårshøjtiderne i Tredje Mosebog treogtyve, efterfølges påskehøjtiden den næste dag af den syv dage lange højtide med usyret brød, og førstegrødens højtide følger dagen efter, at den syv dage lange højtide med usyret brød begynder. Tre mærkepunkter på tre dage.

Den periode på syv dage, som udgør de usyrede brøds fest, begynder med en hellig sammenkomst og slutter med det samme. Dagen efter, at de usyrede brøds fest begynder, indtræffer førstegrødens fest, og den omfatter forårsbryggens førstegrødeoffer. Pinse, også kaldet ugefesten, finder sted halvtreds dage efter førstegrødens fest, som markerer begyndelsen på en periode på syv uger, der ender på den niogfyrretyvende dag, hvorefter Pinse følger, hvilket betyder halvtreds.

Påske begynder ved aften på den fjortende dag. Påske er ikke en hellig sammenkomst.

Derpå indtræffer på den femtende dag de usyrede brøds syv dage lange fest. Den første dag og den sidste dag af den syv dage lange fest er hellige sammenkomster.

Den næste dag, den sekstende dag, kommer førstegrødens dag. Da begynder de syv uger, som markeres af pinsefesten, og pinsen er en af de syv hellige sammenkomster, der er repræsenteret i forårs- og efterårsfesterne. Førstegrøden er ikke en hellig sammenkomst.

Så er basunfesten på den første dag i den syvende måned en hellig sammenkomst.

Forsoningsdagen på den tiende dag i den syvende måned er en hellig sammenkomst, men ikke en fest.

Løvhyttefestens første dag er en hellig sammenkomst. Efter den syv dage lange fest følger løvhyttefestens ottende dag, skønt den ottende dag betragtes som liggende uden for de tidsperioder, som højtiderne repræsenterer. Den ottende dag er en hellig sammenkomst.

Dette svarer til syv hellige sammenkomster, når man medregner den syvendedagssabbat, som indleder højtiderne. Syv hellige sammenkomster og syv højtider, skønt de er ordnet anderledes end de hellige sammenkomster. Det første og det sidste waymark er sabbatter, først for dagen, dernæst for året. Inden for de højtider, som identificeres mellem alfa- og omega-sabbatterne, er der syv højtider og fem hellige sammenkomster. Hvis man medregner alfa-syvendedagssabbatten og omega-syvendeårssabbatten, har man syv hellige sammenkomster og syv højtider. Det forstås, at Tabernaklernes ottende dag ikke er en del af højtiderne og skaber gåden om, at den ottende er af de syv. Det punkt, jeg her påviser, er, at Jesus, som Palmoni, organiserede variationerne af tal inden for kapitel „23“ på en fuldstændig forbløffende måde.

Forår

Forårshøjtiderne indeholder en syv dages højtidsperiode med usyret brød, som omfatter en alfa-hellig sammenkomst ved begyndelsen og en omega-hellig sammenkomst ved afslutningen. Pinsen er den tredje hellige sammenkomst i forårshøjtiderne. Pinsen indtræffer efter en periode på syv uger, som ender med en højtide på den halvtredsindstyvende dag. Forårshøjtiderne er kendetegnet ved fire højtidsdage og tre perioder. Påske, de usyrede brød, førstegrøden og pinsen

er de fire højtidsdage, og de tre perioder er de syv dage med usyret brød, de niogfyrre dage, som går forud for og omfatter pinsens halvtredsindstyvende dag, samt de første tre dage, som er en periode bestående af tre trin.

Førstegrødeofferet i påskeperioden svarer til førstegrødeofferet på pinsedagen; førstegrødeofferet af byg i påskens tredagesperiode og førstegrødeofferet af hvede på pinse ved afslutningen af pinsetidens niogfyrre—halvtreds dage.

Fald

Efterårshøjtiderne begynder med en bestemt festdag, som indleder en ti dages periode, der fører frem til dom. Fem dage efter dommen følger en fest på syv dage, hvoraf den første og den sidste af de syv dage betegnes som hellige sammenkomster. Fra den femtende til den toogtyvende dag fejres løvhyttefesten, og derefter markeres på den treogtyvende dag landets sabbat.

Når vi tager efterårshøjtiderne og lægger dem oven over forårshøjtiderne, har vi to linjer, som begge er repræsenteret ved toogtyve vers; således er de repræsenteret ved de toogtyve bogstaver i det hebraiske alfabet. Når dette gøres, er det første vejmærke den hellige sammenkomst på sabbatten på den syvende dag, og det sidste vejmærke den hellige sammenkomst på sabbatten i det syvende år.

Også på den femtende dag i den syvende måned, når I har samlet landets frugt, skal I holde højtid for Herren i syv dage; på den første dag skal der være sabbat, og på den ottende dag skal der være sabbat. 3 Mosebog 23,39.

Pinsedag var den tidlige regn, og Løvhyttefesten er den sene regn. Helligåndens udgydelse ved Pinsedag blev fremstillet ved én dag, og den udgydelse, som Løvhyttefesten fremstiller, er en periode, der afsluttes og derefter efterfølges af en sabbat, det vil sige den ottende dag, efter syv dage. Den sabbat, som følger efter den endelige åbenbarelse af Helligåndens udgydelse, repræsenterer jordens sabbatshvile i ét tusind år.

»I trængselens tid flygtede vi alle fra byerne og landsbyerne, men blev forfulgt af de ugudelige, som trængte ind i de helliges huse med sværd. De løftede sværdet for at dræbe os, men det brast og faldt magtesløst som et strå. Da råbte vi alle dag og nat om udfrielse, og råbet steg op for Gud. Solen stod op, og månen stod stille. Strømmene ophørte med at flyde. Mørke, tunge skyer steg op og stødte sammen med hinanden. Men der var ét klart sted med hvilende herlighed, hvorfra Guds røst lød som mange vandes røst, og den rystede himlene og jorden. Himlen åbnede og lukkede sig og var i oprør. Bjergene skælvede som et siv i vinden og kastede forrevne klippestykker ud til alle sider. Havet kogte som en gryde og kastede sten op på landet. Og idet Gud talte dagen og timen for Jesu komme og stadfæstede den evige pagt for sit folk, talte Han én sætning og holdt så inde, mens ordene bølgede hen over jorden. Guds Israel stod med blikket rettet opad og lyttede til ordene, idet de udgik fra Jehovas mund og rullede gennem jorden som de stærkeste tordenskrald. Det var frygtelig højtideligt. Og ved slutningen af hver sætning råbte de hellige: »Ære! Halleluja!« Deres ansigter blev oplyst af Guds herlighed; og de strålede af herligheden, ligesom Moses' ansigt gjorde, da han steg ned fra Sinai. De ugudelige kunne ikke se på dem for herlighedens skyld. Og da den uophørlige

velsignelse blev udtalt over dem, som havde æret Gud ved at holde Hans sabbat hellig, lød der et mægtigt sejrskråb over dyret og over dets billede.»

„Da begyndte jubelåret, da landet skulle hvile.“ Early Writings, 34.

Jubelåret er det halvtredsindstyvende år, efter syv cyklusser af syv år, hvilket svarer til de 49 dage, der fører til pinsefestens halvtredsindstyvende dag. Når rækken af efterårshøjtider føres sammen med forårshøjtiderne, er der 49 dage, som leder frem til pinse, hvilket markerer begyndelsen på løvhyttefestens syvdagesperiode. Pinse og løvhyttefesten stemmer overens, og tilsammen identificerer de den sildige regns periode, som begynder ved den snart kommende søndagslov og fortsætter, indtil nådetiden afsluttes, Herren vender tilbage, og derefter jorden hviler, som fremstillet ved det syvende års sabbat, det vil sige den ottende af de syv i løvhyttefesten.

Når vi sammenfører begge rækker på toogtyve vers, gør vi det af flere grunde. Begge rækker består af toogtyve vers, idet toogtyve er en tiendedel af 220, et symbol på foreningen af guddommelighed og menneskelighed.

Begge linjer repræsenterer det hebraiske alfabet på toogtyve bogstaver.

Begge linjer repræsenterer højtiderne.

Begge linjer repræsenterer årets to høstsæsoner.

Begge linjer repræsenterer Kristi værk i forgården, det hellige og det Allerhelligste. Leviticus angår præsterne, og Jesus er den himmelske Ypperstepræst. Af disse grunde er vi berettigede til at anvende linje på linje-metodologien på de fireogfyrre vers i Leviticus treogtyve.

Pinse var den tidlige regn for kristendommen, og Løvhyttefesten er den sene regn for kristendommen. Vi sidestiller derfor forårets »Pinsedag« med efterårets syv dage af Løvhyttefesten. Når søster White udtalte: »I trængselens tid flygtede vi alle fra byerne og landsbyerne«, angiver hun den tid, hvor Guds folk lever i ørkenen på grund af forfølgelse. At bo i løvhytter under Løvhyttefestens tid er et forbillede på den historie, der fører direkte til sabbatsjubelårets hvile for jorden.

Pinsedagen markerer begyndelsen på syv dages løvhyttefest. Derefter fremstilles jubelåret ved den ottende dag, det vil sige af de syv dages løvhyttefest. Fem dage før løvhyttefesten var Forsoningsdagen. Således markeres dommen fem dage før pinsen, som markerer begyndelsen på løvhyttefesten. Ti dage før dommen på Forsoningsdagen er basunfesten. Når linjerne sammenføjes, markeres dommen fem dage før søndagsloven, repræsenteret ved pinsen. Ti dage før dette markeres basunfesten.

Kristi dåb repræsenterede Hans død, begravelse og opstandelse. Disse tre trin er repræsenteret ved Hans død ved påske, Hans begravelse og hvile på sabbatten og Hans opstandelse om søndagen. De tre dage med Hans død, begravelse og opstandelse er ét vejmærke, som består af tre trin. Vi begynder derfor sammenføjnngen af de to linjer af forårs- og efterårshøjtider ved opstandelsen. Opstandelsen på den tredje dag indleder en niogfyrre dages periode, der fører til pinse, som er søndagsloven. Denne niogfyrre dages periode forudgås af de usyrede brøds højtide, som begynder

én dag før og strækker sig fem dage ud over førstegrødens dag.

Fra førstegrødens opstandelse til søndagsloven er der niogfyrre dage, idet søndagsloven er den halvtredsindstyvende dag. Fem dage før søndagsloven fremstilles dommen, og ti dage før den dom markeres basunernes advarsel. Opstandelsen er det første vejmærke, og fem dage senere afsluttes de usyrede brøds periode. Tredive dage efter, at de usyrede brøds tid ender, indtræffer basunernes advarsel. Ti dage senere markeres Forsoningsdagens dom, og fem dage senere kommer Pinsens søndagslov.

Dette identificerer syv vejskel i den „linje på linje“-mæssige anvendelse af forårs- og efterårshøjtiderne: begyndelsen på de usyrede brøds højtid, opstandelsen, afslutningen på de usyrede brøds højtid, basunernes advarsel, dommen, pinse og den sene regn. Disse syv vejskel er anbragt inden for en alfa-sabbatsdag på den syvende dag og en omega-sabbatsår på det syvende år. De syv vejskel, indlejret mellem de to sabbatter, afgrænser og identificerer en periode på fem dage, efterfulgt af en periode på tredive dage, en periode på ti dage, en periode på fem dage og en periode på syv dage.

Når vi dernæst sammenholder Kristi opstandelse, finder vi en fyrre dages periode, hvor Han underviste disciplene „ansigt til ansigt“ og derefter steg op. Derpå var disciplene i ti dage i den øvre sal. Disse ti dage kulminerede på pinsedagen, som er søndagsloven. Dette følger en fyrre dages periode og en ti dages periode til præsternes linje, repræsenteret ved Tredje Mosebog „23.“

Fra opstandelsen er der fem dage til afslutningen af de usyrede brøds fest, dernæst tredive dage til basunadvarslen, derpå fem dage til Kristi himmelfart, dernæst fem dage til dommen, og derpå fem dage til Pinsefestens syv dage med den sildige regn.

Begyndelsen på de syv dage med usyret brød følges den næste dag af førstegrødens opstandelse. Opstandelsen finder sted inden for de syv dage med usyret brød, og fem dage efter opstandelsen afsluttes perioden med usyret brød.

Tredive dage efter afslutningen på de usyrede brøds højtid markerer basunerne en advarsel.

Fem dage efter advarslen fra basunerne steg Kristus op til himmelen efter at have undervist i fyrre dage. Hans himmelfart markerede begyndelsen på ti dage i salen ovenpå.

Derpå markeres dommen fem dage efter Hans himmelfart.

Fem dage senere indleder pinsens søndagslov den syv dage lange periode med den sene regn.

De hundrede fireogfyrre tusinde er de, som følger Lammet, hvorhen det går. Elias og Moses blev dræbt den 18. juli 2020. De blev dræbt dér, hvor også vor Herre blev korsfæstet. Kristi opstandelse var et forbillede på opstandelsen den 31. december 2023. Forud for denne dato, i juli 2023, begyndte en røst i ørkenen at forkynde et budskab fremstillet som usyret brød. Surdej repræsenterer vildfarelse, hykleri og synd, og budskabet fra ørkenen var usyret. Fra den 31. december 2023 og frem til søndagsloven har Tredje Mosebog „23“ udformet en ramme for de hundrede fireogfyrre tusindes forsoning. Denne ramme stemmer overens med Millers drøm, Malakias 3 og Åbenbaringen 19s himmelens vinduer. Den stemmer overens med den tredje og

niende time i den hellige uge fra år 27 til 34 e.Kr.

Vi vil fortsætte med disse ting i den næste artikel.

»Ved kundskab skal kamrene fyldes med al kostelig og liflig rigdom.«

“For sindet og sjælen såvel som for legemet er det Guds lov, at styrke erhverves ved anstrengelse. Det er øvelse, der udvikler. I overensstemmelse med denne lov har Gud i sit ord tilvejebragt midlerne til mental og åndelig udvikling.

“Bibelen rummer alle de principper, som mennesker behøver at forstå for at blive skikket enten til dette liv eller til det kommende liv. Og disse principper kan forstås af alle. Ingen, som har en ånd til at værdsætte dens undervisning, kan læse et eneste afsnit i Bibelen uden deraf at vinde en eller anden hjælpsom tanke. Men Bibelens mest værdifulde undervisning opnås ikke ved lejlighedsvis eller usammenhængende studium. Dens store sandhedssystem er ikke fremstillet således, at det kan erkendes af den hastige eller skodesløse læser. Mange af dens skatte ligger dybt under overfladen og kan kun vindes ved flittig granskning og vedvarende anstrengelse. De sandheder, som tilsammen udgør den store helhed, må opspores og samles, ‘her lidt og der lidt.’ Esajas 28:10.”

"Når de således granskes og sammenføjes, vil det vise sig, at de passer fuldkomment til hinanden. Hvert evangelium er et supplement til de andre, hver profeti en forklaring på en anden, hver sandhed en udfoldelse af en anden sandhed. Den jødiske husholdnings forbilleder gøres tydelige ved evangeliet. Hvert princip i Guds ord har sin plads, hver kendsgerning sin betydning. Og den fuldstændige bygning bærer i både plan og udførelse vidnesbyrd om sin Ophavsmand. En sådan bygning kunne intet andet sind end den Uendeliges udtænke eller forme."

Når man udforsker de forskellige dele og studerer deres indbyrdes forhold, bringes den menneskelige ånds højeste evner i virksom, intens aktivitet. Ingen kan beskæftige sig med et sådant studium uden at udvikle åndskraft.

“Det er ikke alene i det at udforske sandheden og samle den, at bibelstudiets mentale værdi består. Den består også i den anstrengelse, der kræves for at fatte de emner, som fremstilles. Et sind, der kun beskæftiges med almindelige forhold, bliver indskrænket og svækket. Hvis det aldrig udfordres til at forstå store og vidtrækkende sandheder, mister det efter nogen tid evnen til at vokse. Som værn mod denne degeneration og som en tilskyndelse til udvikling kan intet andet måle sig med studiet af Guds ord. Som middel til intellektuel dannelse er Bibelen mere virksom end nogen anden bog eller end alle andre bøger tilsammen. Storheden i dens emner, den ophøjede enkelhed i dens udsagn, skønheden i dens billedsprog vækker og løfter tankerne, som intet andet formår. Intet andet studium kan meddele en sådan tankekraft som den anstrengelse, der ligger i at fatte åbenbaringens overvældende sandheder. Det sind, som således bringes i berøring med den Uendeliges tanker, kan ikke andet end udvide sig og styrkes.”

„Og endnu større er Bibelens kraft i udviklingen af den åndelige natur. Mennesket, skabt til fællesskab med Gud, kan kun i et sådant fællesskab finde sit virkelige liv og sin udvikling. Skabt til at finde sin højeste glæde i Gud, kan det i intet andet finde det, som kan stille hjertets

længsler, som kan tilfredsstille sjælens hunger og tørst. Den, der med oprigtig og lærevillig ånd studerer Guds ord og søger at fatte dets sandheder, vil blive bragt i berøring med dets Ophavsmand; og bortset fra ved sit eget valg er der ingen grænse for mulighederne i hans udvikling.”

„I sin vide spændvidde af stil og emner har Bibelen noget, som kan vække interesse hos ethvert sind og tale til ethvert hjerte. På dens sider findes den ældste historie; den mest livstro biografi; principper for regeringsførelse til statens ledelse, til hjemmets orden — principper, som menneskelig visdom aldrig har kunnet måle sig med. Den rummer den dybeste filosofi, den skønneste og mest ophøjede poesi, den mest lidenskabelige og den mest gribende. Umådeligt overlegne i værdi i forhold til nogen menneskelig forfatters frembringelser er Bibelens skrifter, selv når de betragtes således; men af uendelig langt videre rækkevidde, af uendelig større værdi er de, når de ses i deres forhold til den store centrale tanke. Set i lyset af denne tanke får ethvert emne ny betydning. I de mest enkelt udtrykte sandheder ligger principper indbefattet, som er så høje som himlen og omspænder evigheden.”

„Bibelens centrale tema, det tema, som alle andre i hele bogen samler sig om, er frelsesplanen, genoprettelsen af Guds billede i menneskesjælen. Fra den første antydning af håb i den dom, der blev udtalt i Eden, til den sidste herlige forjættelse i Åbenbaringen: ‘De skal se hans ansigt, og hans navn skal være på deres pander’ (Åbenbaringen 22,4), er indholdet af hver bog og hvert afsnit i Bibelen udfoldelsen af dette vidunderlige tema — menneskets ophøjelse — Guds kraft, ‘som giver os sejren ved vor Herre Jesus Kristus.’ 1 Korintherbrev 15,57.“

Den, som griber denne tanke, har foran sig et uendeligt studiefelt. Han har nøglen, som vil åbne hele Guds ords skatkammer for ham.

„Genløsningens videnskab er alle videnskabers videnskab; den videnskab, som er genstand for englenes og alle de ufaldne verdners intelligensers studium; den videnskab, som optager vor Herres og Frelseres opmærksomhed; den videnskab, som trænger ind i den hensigt, der rugede i den Uendeliges sind — ‘holdt skjult gennem evige tider’ (Romerne 16:25, R.V.); den videnskab, som vil være genstand for Guds genløstes studium gennem endeløse tidsaldr. Dette er det højeste studium, som det er muligt for mennesket at beskæftige sig med. Som intet andet studium kan det levendegøre sindet og opløfte sjælen.“

»Kundskabens fortrin er, at visdom giver liv til dem, der har den.« »De ord, som jeg taler til jer,« sagde Jesus, »de er ånd, og de er liv.« »Og dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud, og ham, som du udsendte.« Prædikerens 7,12; Johannes 6,63; 17,3.

Den skabende energi, som kaldte verdenerne til eksistens, er i Guds ord. Dette ord meddeler kraft; det frembringer liv. Hvert bud er et løfte; når det antages af viljen og modtages i sjælen, bringer det den Uendeliges liv med sig. Det forvandler naturen og genskaber sjælen i Guds billede.

Det liv, som således meddeles, opretholdes på samme måde. »Mennesket skal ikke leve af brød alene, men af hvert ord, som udgår af Guds mund« (Mattæus 4:4).

”Sindet, sjælen, opbygges af det, som den næres af; og det beror på os at afgøre, hvad den skal næres med. Det står i enhver magt at vælge de emner, som skal beskæftige tankerne og forme karakteren. Om ethvert menneske, som har det privilegium at have adgang til Skrifterne, siger Gud: ’Jeg har skrevet til ham min lovs store ting.’ ’Kald på Mig, og Jeg vil svare dig og kundgøre dig store og mægtige ting, som du ikke kender.’ Hoseas 8:12; Jeremias 33:3.”

”Med Guds ord i sine hænder kan ethvert menneske, hvor end dets lod i livet måtte være faldet, have et sådant fællesskab, som det selv vælger. På dets sider kan det føre samtale med menneskeslægtens ædleste og bedste og kan lytte til den Eviges røst, når Han taler med mennesker. Når det studerer og grunder over de emner, som »engle attrår at skue ind i« (1 Peter 1,12), kan det have deres fællesskab. Det kan følge den himmelske Lærers fodspor og lytte til Hans ord, som da Han underviste på bjerg og slette og ved søen. Det kan leve i denne verden i himmelens atmosfære og meddele jordens sørgende og fristede håbefulde tanker og længsler efter hellighed; idet det selv kommer nærmere og stadig nærmere ind i fællesskab med den Usynlige; ligesom han fordum, der vandrede med Gud, og kommer nærmere og nærmere tærskelen til den evige verden, indtil portene skal åbnes, og det skal gå ind dér. Det vil ikke finde sig selv som en fremmed. De røster, der vil hilse det, er de helliges røster, som usete var dets ledsagere på jorden—røster, som det her lærte at skelne og at elske. Den, som ved Guds ord har levet i fællesskab med himmelen, vil finde sig hjemme i himmelens samfund.” Uddannelse, 123–127.